

forrige Hjemstavn, er dog en saa naturlig Ting, at den ikke behøver nogen Forklaring.“

Hans Tale faldt haardere og mere afvisende, end han havde villet og beregnet. Da han mærkede den forstemmende Virkning, den gjorde paa Selskabet, vilde han ogsaa have tilføjet et Par formildende Ord; men i det samme saa han tilfældigvis, hvorledes den unge Sportsmand stødte til sin Kusine med Albuen og tilhviskede hende en Bemærkning, der fik den unge Pige til at bide krampagtigt i Snippen af sit Lommetørklæde. Blodet foer ham til Kinderne. Han tav.

„Ja, skal vi saa ikke sætte os paa det grønne Svær“, tog nu Doktoren igen tilorde i sin utrættelige Bestræbelse for at anslaa en utvungen Tone. „De vil nok drikke et Glas med os, Hr. Pastor! . . . Aa, Johan!“ raabte han til Kusken henne ved Vognen. „Bring et nyt Glas og — —“

„Tak, jeg drikker ikke Vin,“ afbrød Emanuel ham kort.

„Ja saa!“

Der hengik nogle Øjeblikke i en uhyggelig Tavshed, hvorunder det var, som om ingen vidste, hvor de skulde gøre af deres Øjne. Doktoren stod med tillukket Mine og trak i sin ene Bakkenbart, mens han listede et komisk betuttet Blik over til Frøken Tønnesen. Han syntes at sige til hende: det er en Dumhed, vi her har gjort. Men hvad sagde jeg?

Emanuel saa ubevægelig frem for sig uden at mærke de andres Raadvildhed. Hans Vrede havde hurtigt vendt sig mod ham selv. Hvad havde han ogsaa haft at gøre her? tænkte han. Hvad vilde han mellem disse Mennesker, med hvem han ikke længer havde en Tanke eller Følelse tilfælles, ja hvis Sprog endog var bleven ham saa fremmed, at det næsten lød for ham som et andet Tungemaal?

Det blev Frøken Ragnhild, der med sin gamle Snarraadighed fandt en Udvej i Forlegenheden.